

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 2. Confessores captivi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

§. II.

*Confessores Captivi.*Sæculum IX.
A. C. 841.

Illo reversus Califa captivos Græcos ferreis vinculis & pedicis adstrictos in specum detrudit obscurum adeo, ut nulla ferme lux incideret, & in meridie oculorum usu deficiente solam loquentis vocem cognoscerent. Nemo hominum ad eos admittebatur, nisi duri custodes; arcto pane & aqua refocillabantur, in nuda humo cubabant, vestes erant centones laceri pediculis scatentes. Non nunquam dabatur iis licentia exeundi ad colligendam stipem; tunc vero quemlibet eorum decem milites custodiebant, & iisdem in carcerem reductis, panis frangebatur & discutiebantur scutellæ, ne epistolas sibi traditas occultare possent.

Barbari, ubi conspexerunt captivorum corpora carceris squalore attenuata & viribus destituta, eorum Religioni insidari cœperunt, quippe Califa Doctores, qui inter Musulmannos eruditissimi habebantur, ad eos misit. Illi simulantes se sponte sua venire, cum a custodum Præfectis facultatem captivis colloquendi facile obtinuissent, pecunias vestesque

bylonis, cujus hodie pauca quæ supersunt rudera ad Euphratem unius diei itinere inde distant.

Sæculum IX. A. C. 841. stesque attulerunt, ut benevolentiam captarent. Dixerat enim Califa, parum sibi videri cepisse urbem, nisi etiam animas cælo lucraretur. Porro Christianis ad primam de fide sua abjiciendam mentionem exhorrentibus, dicebant Musulmanni: *Plane non eo loco sitæ sunt res vestræ, ut nos superbe repellere debeatis. Audite saltem quæ afferimus, postea consilia nostra respicere licebit, si noxia sint. An non amatis liberos vestros, parentes, uxores, amicorum suavem consuetudinem, patriam denique vestram? porro unica vobis restat via ad hæc bona omnia recuperanda; si dissimuletis tantisper, si vos circumcidi patiamini, & cum Califa oratis. Tunc muneribus vos cumulabit, & belli vicissitudines vobis viam aperient, qua ad vestros & ad Religionem vestram redeatis.* Christiani responderunt: *Si eadem fors, quæ nobis hodie, vobis Mahometis cultoribus obtigisset, an quod modo Christianis consilium datis, ipsi essetis amplexuri? faceremus sine dubio,* responderunt Musulmanni, *nihil enim homini libertate jucundius.* Et quod dicebant juramento confirmarunt. Nos vero, reposuerunt Christiani, *consilium hac super re non recipimus ab hominibus, qui in ea, quam profitentur Religione, vacillant.* His dictis pudore confusos dimiserunt. Exactis paucis diebus adsunt alii, qui etiam

iam quaesito praetextu largiendi captivis eleemosynam commiserationem inter lacrymas testabantur. *Horrendum malum!* inquebant, *in magnum Prophetam Mahometem non credere. Miseri isti, quos conspicimus vinculis onustos, sunt Imperatoris sui affines, inclyti bello Duces, magnorum spirituum & exploratissimae fortitudinis viri, validis copiis imperabant; cur ergo tanta praesidia eis nihil profuerunt, nisi quod non noverint Prophetam, a cujus Servis devicti sunt? sed mirum non est, quod veritatem nesciant, quam nemo ipsos docuit, veniam meretur ignorantia.* Tum sermone ad captivos directo inquebant: *Relinquire arctam viam, in qua ut ambuletis praecipit vobis Filius Mariae, ingredimini viam latam in hac & in altera vita, quam Propheta magnus nobis ostendit. Num docet aliquid, quod fidem superet, dum dicit, Deum posse sibi servientibus in hac vita omnis generis voluptates, & in altera paradysum concedere? damnate vestram ignorantiam, & nolite Dei Beneficia respuere. Quia enim bonus est, cum videret, Jesu legem asperam & difficilem implere, onus esse humanis viribus majus, misit Prophetam suum Mahometem, ut detracto tanto onere homines per solam Fidem salvaret. Christiani modico risu sese mutuo aspicientes dixerunt: Quomodo vobis persuadere potestis, veram esse*

Saeculum IX.
A.C. 841.

Fides
Mahometanorum.

Sæculum IX. esse & Deo acceptam Doctrinam, quæ car-
 A. C. 841. ni omnis generis voluptates indulget? &
 rationem, nobilissimam hominis portionem,
 brutis affectibus subjicit? nullum profecto
 ejusmodi hominis & animalis ratione
 carentis discrimen est. Apagite! nihil
 nos a Jesu Christi charitate separet.

Haud multo post iterum veniunt alii
 ex ordine illorum, quos Musulmanni Fe-
 quirs appellant, nempe Monachorum.
 Hi captivis eleemosynam largiti, & sin-
 gulos osculati, postquam consedissent di-
 xerunt: *Pensate rem attentione dignam;*
quibus hodie Deus opitulatur, an Roma-
nis, an Musulmannis? an non colonis fer-
tilitatem agrorum concedit, & exerciti-
bus nostris victoriam? nunc vero justus
est Deus; tot bona non daret, nisi manda-
ta ejus servavimus, nec vos in potestatem
nostram tradidisset, nisi quia in ipsius Pro-
phetam credere recusastis. Christiani re-
sponderunt: Bona vestra venia quæstio-
nem proponemus. Si viri duo de possessio-
ne hæreditatis litigent, & unus quidem
clamet: mea est! sed testes nullos produ-
cat, alter autem verbis parcens complures
testes fide dignos producat, quid vobis vi-
detur? utri adscribenda est hæreditas? Re-
sponderunt Musulmanni: illi utique, qui
testes idoneos produxit. Tum Christiani:
Ecce! venit Jesus Christus, natus ex
Virgine, quod nec vos inficiamini, & tes-

stes produxit, omnes veteres Propbetas, qui
 ipsius adventum prædicarunt. Dicitis, Sæculum IX.
A. C. 841.
 Mabometem quoque venisse, & legem ter-
 tiam attulisse. An non novum Prophe-
 tam oportuisset saltem unius alteriusve
 Propbetæ veteris testimonium pro se pro-
 ducere? qui ipsum a Deo missum affirma-
 set? putatis, illud causæ vestræ prodesse,
 quod Principes vestri regna evertant, &
 provincias armis subigant. Verumenim-
 vero aspiciate Persas, qui totum ferme or-
 bem terrarum sibi subjecerunt, numerate
 victorias Græcorum, qui Persas device-
 runt, recordamini Triumphos Romano-
 rum, quorum imperium usque ad terminos
 orbis terræ prolatum. Edicite, num hi
 generis humani Victores veram Religio-
 nem sequebantur? quin imo plures Deos
 non ferenda insania adorabant. Deus
 quandoque Victoriâ tribuit sibi servien-
 tibus, quandoque, postquam eum offende-
 runt, permittit, ut vincantur, & flagello
 hominum impiorum ad castigandos filios
 utitur. Christiani septem non minus
 annis in teterrimo carcere languere co-
 acti Deo gratias agebant, quod modum
 sibi suppeditasset præterita sua peccata
 expiandi, & pro conversione Musulman-
 norum orabant.

Interim *Mutazem* * alio nomine *Abu-* * seu ut supra
Isaac Samarræ, seu *Sermenrai*, nova Ci- Almutazem.
 vitate, quam ad Tigrim decem duode- Elmac. l. II.
 cimve cap. 9. Bibl.
 orient. p. 308

Sæculum IX. cimve leucis a Bagdato distantem ædifi-
 caverat, naturæ debitum solvit anno Ho-
 giræ ducentesimo vigesimo septimo, de-
 cima octava die mensis tertii, id est, sex-
 ta Januarii, anno Salutis octingentesimo
 quadragesimo secundo, ætatis suæ qua-
 dragesimo octavo, postquam annos octo
 menses octo, & dies octo regnasset. Ru-
 dis erat, & literas formare nesciebat. Et
 filius suus Aaron *Aluatec Abujasar* suc-
 cessit.

§. III.

Patriarchæ Orientis.

Elmac. eod. c. 9. Chr. orient. pag. 109. Sup. lib. XLVII. §. 41. Jacobus Patriarcha Jacobita Alexandria-
 nus anno quinto Regni *Mutazem*, He-
 giræ ducentesimo vigesimo secundo, JE-
 su Christi octingentesimo trigesimo septi-
 mo obiit, eique successit Simeon, qui non
 plus uno anno Sedem occupavit. Anno
 deinde sequente ducentesimo vigesimo
 secundo, JESU Christi octingentesimo tri-
 gesimo octavo Josephus in Monasterio
 S. Macarii Patriarcha eligitur, qui Sedem
 annis septendecim tenuit. Josepho se-
 dente contigit, ut Metropolita Habecha
 seu Æthiopiæ, Jacob nomine, e Cathedra
 sua expelleretur. Cum vero exinde
 agris arentibus fames & pestis illud Re-
 gnum affligerent, Rex per legatos a Jo-
 sepho Patriarcha veniam facti petiit, ro-
 gavitque, ut Metropolitam remitteret,
 qui